

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2429 van 9 oktober 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Congolese nationaliteit op 20 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die loco advocaat M. SANGWA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker werd op 10 april 1974 geboren te Kinshasa. Hij is van Congolese nationaliteit en is naar België gekomen met een visum type D voor de duur van de studies.

Op 17 september 2003 kreeg hij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) dat geldig was tot 31 oktober 2004.

Een eerste verlenging van het BIVR wordt gevraagd op 17 november 2004. Op vraag van de burgemeester van Vilvoorde overhandigt verzoeker een verbintenis tot tenlasteneming, het bewijs van solvabiliteit en een attest dat bevestigt dat de student zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens. Voor de afwezigheid tijdens de examens werd het doktersattest aanvaard. Het BIVR wordt verlengd tot 31 oktober 2005.

Op 25 oktober 2005 vraagt verzoeker opnieuw een verlenging van het BIVR en overhandigt een verbintenis tot tenlasteneming, het bewijs van solvabiliteit, een attest dat bevestigt dat hij voor het nieuwe school- of academiejaar als regelmatig leerling of student ingeschreven is in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. Het ontbreken van het attest dat bevestigt dat hij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens wordt gecompenseerd door een medisch certificaat. Deze compensatie wordt aanvaard en het BIVR wordt verlengd tot 31 oktober 2006.

Verzoeker vraagt opnieuw een verlenging op 7 november 2006 en overhandigt het attest dat bevestigt dat hij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens. Verzoeker slaagde niet. Verzoeker wil opnieuw de richting boekhouden volgen, maar verandert van onderwijsinstelling. Hij levert een bewijs van inschrijving in eerste bachelor boekhouden aan de Université Libre Internationale (hierna: ULI) voor het academisch jaar 2006-2007 af.

Op 24 april 2006 beslist de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker. De beslissing wordt gemotiveerd door de duur van en het falen in de studies, het ingeschreven zijn in een privé-school in plaats van het erkend onderwijs en het ontbreken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker legt op 23 mei 2007 opnieuw een verbintenis tot tenlasteneming voor en het bewijs van solvabiliteit in de vorm van loonfiches van zijn tenlastenemer.

Op 21 juni 2007 neemt de verzoeker kennis van het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 juni 2007. De reden van de beslissing luidt als volgt:

“ Artikel 61, §2.1: de betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument. Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2006-2007 een inschrijvingsattest voorlegt van de ULI; dat deze onderwijsinstelling de voorwaarden niet naleeft van artikel 59 van voormelde wet omdat zij noch georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid; overwegende dat de betrokkene voor deze studies een machtiging dient te bekomen op basis van art. 9 en 13 van de wet; dat deze machtiging geweigerd is bij beslissing van 26/04/2007; overwegende dat het inschrijvingsattest aan voormelde privé-instelling bijgevolg niet in aanmerking komt voor een verdere machtiging tot verblijf als student en het BIVR van betrokkene verstreken is sedert 31/10/2006.

Artikel 61, §2.2: de betrokkene levert niet meer het bewijs dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt. Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2006-2007 geen bewijs meer aanbrengt van voldoende bestaansmiddelen, dat bijgevolg de financiële dekking van zijn verblijf als student niet meer verzekerd is.”

Verzoeker verneemt op 27 juni 2007 dat hij slaagde in zijn eerste bachelorjaar boekhouden aan de ULI tijdens het academiejaar 2006-2007.

Op 5 juli 2007 ontvangt de verzoeker een attest van inschrijving aan de ULI voor het academiejaar 2007-2008.

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in eerste en enig middel de schending aan van artikel 9, 13 en 39/9 (uit de ontwikkeling van de middelen in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker doelt op artikel 39/79) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980), van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten (hierna: de wet van 21 juli 1991) en het gebrek aan motivering, schending van de substantiële vormen en van het algemeen principe van de plicht van zorgvuldigheid en duidelijke beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat er twee redenen zijn om de wettigheid van de omstreden beslissing aan te vechten. In een eerste argument stelt hij dat de omstreden akte de bepaling van art. 39/79 van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, schendt. Het tweede argument van verzoeker ontwikkelt de schending van de motiveringsplicht door de bestreden beslissing op twee punten, één punt betreffende de mogelijkheid van inschrijving in een privé-school, een tweede punt behandelt de vereiste van bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Deze argumenten zullen verder beantwoordt worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9 en 13 van de wet van 15 december 1980, van de schending van de substantiële vormen en van het algemeen principe van de plicht van zorgvuldigheid en duidelijke beoordelingsfout, verzuimt de verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de voormelde schendingen onontvankelijk is.

Verzoekers eerste argument betreft de schending van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 dat het volgende bepaalt:

“Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

Ter staving van zijn argument stelt verzoeker wat volgt:

“Overwegende dat het oude artikel 9 alinea 3 een procedure regeling is die de betrokkene toegelaten heeft een aanvraag tot verblijfsvergunning overeenkomstig artikel 58, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 te introduceren”

Verzoeker meent aldus dat artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 op hem van toepassing is en bijgevolg het bevel het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen is daar verzoeker een beroep tot vernietiging houdende de weigering van een aanvraag tot verblijf indiende en dat deze zaak nog hangend is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de repliekmemoire antwoordt verwerende partij als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het annulatieberoep tegen de beslissing van 26 april 2007, waarbij de aanvraag tot verblijf ongegrond werd verklaard, onder de toepassing valt van artikel 39/79 §1 van de vreemdelingenwet, dat de gedwongen uitvoering opschort.

Die wetsbepaling belet niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd.

Ten onrechte stelt verzoeker als het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten, zou genomen zijn wegens feiten die aanleiding waren tot beslissing van 26 april 2007."

De Raad stelt vast dat verzoekers annulatieberoep tegen de beslissing van 26 april 2007, waarvan hij kennis kreeg op 21 mei 2007, tijdig werd ingesteld en nog hangend is voor de Raad. De weigering van de machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoeker van 26 april 2007 werd genomen op basis van oud artikel 9, §3 van de wet van 15 december 1980. Verzoekers redenering als zou dit enkel een modaliteit zijn om een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 in te leiden, kan gevolgd worden, daar oud artikel 58, 3de lid van de wet van 15 december 1980 stelt:

"In buitengewone omstandigheden kan de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door de vreemdeling aangevraagd worden overeenkomstig de modaliteiten bepaald in artikel 9, lid 3."

Aldus is het annulatieberoep tegen de beslissing van 26 april 2007 een in het eerste lid van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 bedoelde beslissing en kan er tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de verzoeker geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd. Hoewel verweerder de voorgaande stelling beaamt, werpt zij op dat de beslissing niet gedwongen kan worden uitgevoerd maar dat deze beslissing wel kon worden genomen. Uit artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 volgt echter dat het bevel het grondgebied te verlaten van 20 juni 2007 niet kon worden genomen ten opzichte van de verzoeker indien dit bevel gegeven werd wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing tot weigering van de aanvraag tot verblijf van 26 april 2007. De Raad stelt vast dat het bevel het grondgebied te verlaten van 20 juni 2007, de hier bestreden akte, wel gegeven werd om feiten die aanleiding gegeven hebben tot de beslissing van 26 april 2007. Beide beslissingen werden immers genomen omdat de inschrijving van verzoeker aan een privé-school niet kon aanvaard worden en omdat de verzoeker geen bewijs voorlegt van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De motivering van de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 april 2007 stelt wat volgt:

"...wil hij deze zijn opleiding opnieuw aanvatten in een privé-school (ULI) zonder te rechtvaardigen waarom hij zijn opleiding boekhouden stopzet in het erkend onderwijs ..."

Betrokkene legt tevens voor het academiejaar 2006-2007 geen enkel bewijs van voldoende bestaansmiddelen meer voor zodat de financiële dekking van zijn verblijf als student niet langer verzekerd is."

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2007 stelt wat volgt:

"Overwegende dat het inschrijvingsattest aan voormelde privé-instelling bijgevolg niet in aanmerking komt voor een verdere machtiging tot verblijf als student ..."

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2006-2007 geen bewijs meer aanbrengt van voldoende bestaansmiddelen; dat bijgevolg de financiële dekking van zijn verblijf als student niet meer verzekerd is."

De bestreden beslissing werd aldus niet rechtsgeldig genomen en de Raad stelt de schending van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 vast.

Betreffende het eerste argument is het middel gegrond.

In een tweede argument werpt de verzoeker de schending van de motiveringsplicht op. De verplichting tot formele motivering heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in haar verzoekschrift waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing heeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

In een tweede deel van verzoekers tweede argument stipt de verzoeker aan dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte beweert dat verzoeker geen tenlasteneming heeft voorgelegd. De Raad stelt vast dat de verzoeker op 23 mei 2007 effectief een tenlasteneming heeft voorgelegd, dat het bevel het grondgebied te verlaten dateert van 6 juni 2007 en dat de motivering aldus foutief is.

Gezien de schending van de motiveringsplicht vaststaat ingevolge het onderzoek van het tweede deel van de argumentatie, is het onderzoek naar de schending van de motiveringsplicht ten aanzien van het eerste deel van de argumentatie ten overvloede.

Betreffende het tweede argument is het middel gegrond.

Het enig middel is gegrond.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juni 2007 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.